

Լռութիւնն ալ աղօթք է. հոն խորհուրդներ կան պահուած:

Մովսէս մարգարէն ծնկաչոք, ապա իյնալով երեսն ի վայր՝ լուռ աղօթեց ու աղաչեց Տիրոջը իր սրտին մէջ: Անոր աղօթքը անբարբառ էր. ու յանկարծ Տէրը ըսաւ. «Ինչո՞ւ ինծի կ'աղաղակես» (Ելից ԺԴ 15): Աստուած լսեց սիրտին ձայնը, աղաղակը:

Ըսել է աղօթքը ճառ մը չէ, նախապէս տրվւած ոտանաւոր մը չէ, լոկ խնդրանք ու զրոյց չէ որ վարժուած ենք լսելու:

Աղօթքը պիտի ծնի որպէս արդիւնք այս աշխարհի մէջ մեր ճամբորդութեան, որպէս ապրելու ճիգ, հասկնալու ձգտում, յաւերժանալու փափաք: Աղօթքը նուէր մըն է՝ յոգնած ու ծարաւ թափառականի հոգիին, որ վերջապէս գտած է իր որոնածը: Գտած է հանգիստ ու խաղաղութիւն, ինչպէս Ս. Գրային

մեծագոյն ճամբորդը՝ Մովսէս: «Եկէ՛ք առ իս» կը հրաւիրէ Յիսուս, որպէս զի գտնէ՛ք հանգիստ ու սէր:

Աղօթքը մարդու ճամբորդութիւնն է առ Տէր: Սկսինք այդ ճամբորդութիւնը: Ճամբորդութիւնն է որ պիտի կապէ մարդը Աստուծոյ հետ. ան հաստատուն կամուրջ է: Եւ հաւատացէ՛ք, աղօթքը անհրաժեշտ է մինչեւ իսկ անհաւատ մարդուն, որ դատողութիւններ կ'ընէ Աստուծոյ չգոյութեան մասին: Ինչո՞ւ... Որովհետեւ կարելի չէ փաստել Արարչի բացակայութիւնը տիեզերքէն՝ առանց փորձելու հաղորդակցուիլ Անոր հետ: Բազմաթիւ իմաստասէրներ ու գիտուն այրեր ձախողած են իրենց անաստուած տեսական ուսումնասիրութիւններուն մէջ, թերի փորձին մէջ, քանզի Արարիչը փնտռած են դուրսէն, եւ ոչ հոգիին խորքը:

Եկէ՛ք ճամբորդենք մեր հոգիին խորք...:

ՋԱՔԱՐԻԱ ՔՀՆ. ՍԱՐԻԲԷԿԵԱՆ

ԱՂՔԱՏ ՂԱԶԱՐՈՍԻ ԱՌԱԿԸ

(Ղուկաս ԺԶ 19-31)

Մարդկային ընկերութիւնը քաղկացած է զանազան կարգի անձնաւորութիւններէ, անոնք որ դրամական հարստութիւն դիզած են, եւ անոնք որ այդ չունենալով յաճախ անկարող կը դառնան իրենց ֆիզիքական պէտքերուն գոհացում տալու: Այս վերջինները կը տառապին նաեւ իրենց մարմիններու տկարութիւններով վասն զի միջոցը չունին բժիշկի հոգատարութեան ենթարկուելու: Ահա այսպիսի անհատ մըն էր Ղազարոս որուն մասին Յիսուս խօսեցաւ, զայն դէմ յանդիման դնելով հարուստ անհատի մը:

Այս հարուստը՝ կ'ըսէ առակը, հինգ եղբայրներ ունէր, որոնց հետ,

ինչպէս եւ այլ բարեկամներու եւ ազգականներու հետ, խնոյժ կը սարքէր եւ օրերը այսպէս կ'անցնէր: Առաւել՝ ան փառահեղ զգեստներ կը հագնէր եւ ամէն տեսակի պատիւներու կ'արժանանար: Սակայն, Ղազարոս չունէր ոչ ուտելիք եւ ոչ ալ շնորհիով հագուստ: Անօթի էր, հիւանդ էր եւ, պատահմամբ եկած եւ հարուստի տան մուտքին՝ դրան առջեւ, նստած, կը սպասէր որ ճաշի սեղաններէն աւելցած հացի եւ այլ ուտելիքի փշրանքներէն քաժին ստանար:

Դրան հտին հարուստը եւ իր բարեկամները կը շարունակէին իրենց հաճոյալի կեանքը երգով, պարով եւ նուագով: Դժբախտաբար Յիսուսի

աւետարանը չէ արձանագրած այս հարուստին եւ եղբայրներուն անունները: Թէեւ չեմ կարծեր թէ այդ անհրաժեշտ էր իմանալ: Վասն զի անունէն աւելի անոնց վարած կեանքի օրինակը կը շեշտուի այս առակին մէջ թէ իրենցմէ անդին որո՞ւ մասին հետաքրքրութիւն ցոյց կու տային: Ի՞նչ տեսակ մարդոց ընկերութիւնը եւ քարեկամութիւնը կ'ուզէին ունենալ:

Վայրկեան մը երբ մեր աչքերը քանանք, այսպիսի մարդիկ պիտի գտնենք մեծ մեր օրերուն: Չիկայ անհատ մը որ չի ճանչնայ նեղութեան մէջ եղող մարդիկ: Նեղութիւն ըսելով կ'ուզեմ իմանալ մտքի տառապանք, հոգիի անհանգստութիւն, գործի պակաս ունեցող մարդիկ: Ո՞վ կը հետաքրքրուի այսպիսի անհատներով: Ո՞վ օգնութեան ձեռք կ'երկարէ, ըլլայ դրամական, ֆիզիքական, եւ կամ քարի խօսք մը ըսելու: Մենք այդ աղֆատին բովէն կ'անցնինք զինք չի տեսնալ ձեռքներով, չենք ուզեր անհանգիստ ըլլալ անդրադառնալով որ անոր վիճակը այնքան ալ գեղեցիկ պատկեր մը չի ներկայացներ մեր մտքին առջեւ:

Չենք ուզեր վայրկեան մը կանգ առնել եւ երկու խօսք ըսել անոր, վասն զի այդ ընելով մեր ժամադրութենէն ետ պիտի մնանք եւ կամ ալ ինքզինքնիս պզտիկցուցած պիտի ըլլանք: Եւ կը մտածենք, եթէ մէկը մեզ տեսնէ հոն կեցած եւ խօսակցութեան մէջ՝ փողոցի անկիւնին նստած անկարող մարդու հետ, արդեօք ի՞նչ պիտի խորհի մեր մասին:

Ահա, այսպիսի վերաբերում մը ցոյց կու տայ Յիսուսի պատմած առակի հարուստը, որու դրամ առջեւ նստած կը մնայ աղֆատ Ղազարոսը: Եւ յանկարծ օր մըն ալ այդ հարուստը կ'անդրադառնայ որ Ղազարոս հոն չէ, մեռած է: Կարծես ծանր բեռ մը վերցուած ըլլայ իր ուսերէն: Այլեւս ոչ մէկ պարտաւորութիւն կը զգայ անոր հանդէպ:

Ժամանակ մը վերջ հարուստն ալ

կը մեռնի: Ղազարոսի պարագային՝ ըստ հրէական դաւանանքին, հրեշտակներ կը հանգչեցնեն անոր հոգին Արրահամի գիրկը: Իսկ հարուստի հոգին կ'երթայ դժոխք: Այս երկուքը՝ Ղազարոս եւ հարուստը, հեռու են իրարմէ, քայքայ կը տեսնեն զիրար: Ղազարոս երջանիկ է, իսկ հարուստը կը տառապի: Ան կ'աղաչէ որ Արրահամ հոգայ իրեն ջուրի կաթիլներով զովացնելու իր լեզուն: Պատասխանը յստակ է: Ով հարուստ, բոլոր շնորհներէն վայելցիր ամէն տեսակի քարիք, իսկ Ղազարոսը ոչինչ ունեցաւ:

Յուսահատած, հարուստը կ'աղաչէ դարձեալ որ գոնէ մեռեալ մը յարութիւն առնէ եւ երթայ խօսի իր եղբայրներուն, որպէս զի անոնք ալ այս նոյն վիճակին չի հասնին իրենց մահէն ետք: Արրահամ կը պատասխանէ: Անոնք ունին Մովսէսն ու մարգարէները, եթէ անոնց մտիկ չեն ըներ հիմա, մտիկ պիտի չընեն նոյնիսկ եթէ մեռելներէն մին յարութիւն առնելով երթայ եւ խօսի անոնց:

Աղֆատ Ղազարոսի այս առակը ներկայացնելով Յիսուս շեշտած կ'ըլլայ թէ ո՞րքան անհրաժեշտ է նուիրեալ եւ օգտաշատ կեանք մը ապրիլ: Վասն զի եթէ ամէն ոք իր կարողութեան չափով բերէ իր նպաստը տկար անհատի մը, այլեւս մարդկային ընկերութիւնը պէտքէ չունենար քարեգործական կազմակերպութեանց եւ երկրի պետութեան կողմէ հաստատուած օգնութեան յանձնախումբերու: Այնուհետեւ ամէն անհատ կ'ապրի գոհ եւ երջանիկ: Եւ երբ օրին մէկը մահանանք ստիպուած չենք ըլլար խնդրելու որ Արրահամ իր մատները բրջելով ջուրի կաթիլներով զովացնէ այրող մեր լեզուները:

Ապրինք գիտակցելով մեր մարդկային պարտաւորութեանց՝ հանդէպ մեր նմաններուն: Ամէն:

ՇԱՀԷ Ա. ՔԶՆՅ. ԱԼԹՈՒՆԵԱՆ